

[Handelsministeren.]

ligvis denne, at man gennem en lavere Indskudsrente ved Banker og Sparekasser vil søge tilvejebragt en lavere Udlaansrente. Kravet herom er Gang paa Gang rejst af Repræsentanter og Repræsentationer for Erhvervet, og Kravet er ogsaa velbegrunderet i de vanskelige Erhvervsforhold, vi for Tiden har i vort Land.

I Lovforslagets § 3 bestemmes det i Overensstemmelse hermed, at det skal paahvile de Institutioner og Personer, der modtager Indlaansmidlerne, effektivt at nedsætte Renten af Udlaanene, mindst i tilsvarende Omfang som Indlaansrenten formindskes som Følge af, at der fastsættes en lavere Indlaansrente i Henhold til Lovforslaget. For at kunne føre en effektiv Kontrol med, at den paabudte Nedsættelse af saavel Indlaans- som Udlaansrenten finder Sted, paahviler det ifølge Lovforslaget de vedkommende Institutioner og Personer ved Begyndelsen af hvert Kvartal at gøre Indberetning til Ministeriet om, hvad der er passeret dette Forhold vedrørende. Forskrifterne om Indberetningens Form m. v. udfærdiges af Ministeriet.

Loven skal ikke gælde for Færøerne, hvor det neppe vil være rigtigt uden mere indgaaende Prøvelse at iværksætte de her nævnte Foranstaltninger.

Lovens Gyldighedstid er foreslaaet sat til Udgangen af Aaret 1934, medmindre særlige Forhold gør det rimeligt, at Loven ophæves forinden, og Loven kan da ophæves ved kongelig Resolution.

Den meget betydelige og nu for hele Erhvervslivet trykkende Gældsbyrde, som det danske Samfund er blevet belastet med gennem Aarene, kan ikke bæres, saafremt Renteniveauet ikke bliver sænket. En Sænkning af Renteniveauet maa praktisk taget tilstræbes overalt, hvor Gæld er stiftet. Indtjeningsmulighederne er jo mindsket i væsentlig Grad, siden Gældsstiftelsen fandt Sted, følgelig maa ogsaa Kapitalanbringelserne møde Vanskeligheder, og man gør klogt i at regne med, at en Rentesænkning er uundgaaelig, medmindre man vil se Kapitalanbringelserne direkte angrebet. Desværre er det ikke gaaet op for betydende Kredse og ej heller for Institutionerne, at Forholdene har udviklet sig saaledes, at en Udskydelse af Spørgsmaalet om billigere Virkemidler ikke lader sig opretholde. Det gaar ikke an at afvise Kravene om en Sænkning af Renten, om billigere Virkemidler, og jeg anbefaler derfor Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling her i dette høje Ting.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg skal tillade mig for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Foranstaltninger til Lettelse af Konvertering m. m. af Kreditforeningslaan.*

Ved Siden af den Lettelse af Erhvervslivets Rentebyrde, som det af Handelsministeren nu forelagte Lovforslag vedrørende Rentesænkning for Udlaan og Indlaan i Banker og Sparekasser tager Sigte paa, maa Blikket ogsaa rettes imod Muligheden af en Lettelse af den Rentebyrde, der knytter sig til den faste Pantegæld. Et Overblik over, hvilke Muligheder der her vil komme til at foreligge, kan selvsagt ikke have i Øjeblikket, men det Forslag, jeg herved tillader mig at fremsætte, har til Hensigt ad anden Vej end ved en direkte Rentenedsættelse at mindske de faste Ydelser, som navnlig af Landbruget svares til Kreditforeninger, samtidig med at Forslaget paa et enkelt Punkt forbereder en eventuel kommende Konvertering.

I Forslagets § 1 bestemmes det, at Konvertering af Kreditforeningslaan til en nominelt lavere Rentefod i Tiden indtil 11. Juni Termin 1935 kan finde Sted uden Samtykke fra Panthavere, der staar tilbage for det oprindelige Laan. Bestemmelsen i Tinglynsningslovens § 40 om Efterpanthaveres Retsstilling vil nemlig i mange Tilfælde være til Hinder for, at der sker Nedsættelse i Afdragets Størrelse, og da en Konvertering utvivlsomt under de foreliggende Forhold betyder en afgjort Fordel for Efterpanthaverne, kan der formentlig ingen Betæneligheder være ved en Bestemmelse som den her nævnte. Det bestemmes endvidere i § 1, at Overførelse af Laan fra en Serie til en anden Serie, for aabne Seriers Vedkommende Omskrivning af Restgæld til ny Hovedstol, ogsaa skal kunne ske uden Samtykke fra Efterpanthaverne. I § 3 foreslaas den vigtige Bestemmelse, at Indenrigsministeren skal være bemyndiget til at stadfæste Ændringer i de for en lukket Serie gældende Statutbestemmelser, hvorefter Retten til Omskrivning af Restgæld til ny Hovedstol ogsaa indtil 11. Juni Termin 1935 skal kunne ske for Laan i lukkede Serier, der er optaget mod Pant i en Landbrugsejendom. Det er dog gjort til en Betingelse for en saadan Omskrivning indenfor en lukket Serie, at det efter den paagældende Direktions Skøn maa antages, at Interessenten vil være i Stand til at erlægge den fulde Ydelse i Forhold til den til Hovedstol omskrevne Restgæld og derved bevare den pantsatte Ejendom i sin Besiddelse.